Nr. 5. Kraków, 15 maja 1922 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA KRAKOWSKIEGO

Adres Redakcji i Administracji „Dziennika Urzędowego“: Kraków, Województwo, ulica Basztowa, liczba 22.

„Dziennik Urzędowy Województwa Krakowskiego“ wychodzi 15-go każdego miesiąca.
Należytości za poszczególne egzemplarze dziennika i ogłoszenia należy składać w Starostwach, które będą pobrane należytości składać w Urzędach podatkowych na przychód Ministerstwa spraw wewnętrznych.
Dziennik urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucyj społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz urzędowych i wymienionych instytucyj.
Cena Nr. 5 Mp. 140·—.

Wykaz ważniejszych ustaw i rozporządzeń ogłoszonych:

w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i Monitorze Polskim.

Dyplomy lekarskie zagraniczne w Polsce.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 251. Rozporządzenie Ministerstwa W. R. i O. P. z 14 kwietnia 1922 r. w sprawie uznawania zagranicznych dyplomów lekarskich dla wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem.

Główny Urząd likwidacyjny.

Dz. Ust. Nr. 27 poz. 219. Ustawa z dn. 4 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zmiany ustawy z dn. 10 maja 1919 r. o ustaleniu i oszacowaniu świadczeń i strat wojennych.

M. P. Nr. 83 poz. 43. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu likwidacyjnego z dn. 30 marca 1922 r. o przedłużeniu terminu rejestracji mienia, wywiezionego do Rosji lub Ukrainy.

Główny Urząd Ziemski.

M. P. Nr. 77 poz. 40. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dn. 21 stycznia 1922 r. w sprawie udzielania zezwoleń wyjątkowych na zastąpienie osadnika wojskowego w prowadzeniu gospodarstwa na nadanej ziemi przez pełnomocnika lub dzierżawcę.

Koleje żelazne.

M. P. Nr. 81 poz. 41. Obwieszczenie Ministra Kolei żelaznych z dn. 3-go kwietnia 1922 r. o składzie Państwowej Rady kolejowej.

Dz. Ust. Nr. 29 poz. 235. Rozporządzenie Ministra Kolei żelaznych z dn. 11 kwietnia 1922 r. o uzupełnieniu art. 24. Przepisów przewozowych, obowiązujących na kolejach polskich.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 252. Rozporządzenie Ministra Kolei żelaznych z dnia 22-go kwietnia 1922 r. o zmianach i uzupełnieniach taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt, stosowanej do przewozów kolejami wąskotorowemi.

Koszta podróży funkcjonarjuszów Policji Państwowej.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 241. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 23 marca 1922 r. w przedmiocie djet i kosztów podróży funkcjonarjuszów Policji Państwowej.

Order „Odrodzenia Polski“.

Dz. Ust. Nr. 31 poz. 255. Ustawa z dn. 28 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zmian w ustawie z dn. 4 lutego 1921 r. o ustanowieniu Orderu „Odrodzenia Polski“.

Paszporty zagraniczne.

Dz. Ust. Nr. 29 poz. 237. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 12-go kwietnia 1922

w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia z 27 września 1920 r. w sprawie wydawania paszportów zagranicznych osobom udającym się zagranicę celem pracy zarobkowej.

Poczty i Telegrafy.

Dz. Ust. Nr. 25 poz. 209. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 18 marca 1922 r. o podwyższeniu taryfy telefonicznej.

Dz. Ust. Nr. 25 poz. 211. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 1 kwietnia 1922 r. o podwyższeniu kwoty przekazów pocztowych i telegraficznych, pobrań oraz deklarowanej wartości prywatnych paczek i listów wartościowych w obrocie wewnętrznym.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 250. Rozprządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 13 kwietnia 1922 r. o podwyższeniu zagranicznej taryfy listowej.

Praca i Opieka Społeczna.

Dz. Ust. Nr. 27 poz. 223. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dn. 1 kwietnia 1922 r. w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego z dn. 22 marca 1921 r. o czasie pracy w zakładach handlowych.

Przemysł i Handel.

Dz. Ust. 28 poz. 228. Oświadczenie rządowe z 8 kwietnia 1922 r. w sprawie ratyfikacji przez Republikę Portugalską porozumienia dotyczącego zachowania i przywrócenia praw własności przemysłowej, dotkniętych przez wojnę światową, podpisanego w Bernie 30 czerwca 1920 r.

Dz. Ust. Nr. 29 poz. 234. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handłu z 10 kwietnia 1922 r. w przedmiocie ustalenia rodzajów kotłów parowych podlegających nadzorowi wzgl. bezpośredniemu dozorowi Ministra Kolei żelaznych.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 240. Ustawa z dn. 7 kwietnia 1922 r. o przedłużeniu terminów dla zachowania i przywrócenia praw własności przemysłowej, dotkniętych przez wojnę światową.

Rolnictwo.

Dz. Ust. Nr. 23 poz. 196. Rozporządenie Ministra Rolnictwa i D. P., Ministra Spraw Wojsk. i Prezesa Gł. Zarządu Ziemskiego z 12 marca 1922 r. w sprawie pomocy rolnej dla osadnictwa wojskowego.

Dz. Ust. Nr. 24 poz. 198. Ustawa z dn. 24 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o przyznaniu kredytu trzech miljardów marek na pomoc rolną.

Sądownictwo.

Dz. Ust. Nr. 26 poz. 214. Ustawa z dn. 7 kwietnia 1922 r. zmieniająca niektóre postanowienia ust. z 13 lipca 1920 r. o uposażeniu sędziów i prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej i noweli do tej ust. z dn. 23 czerwca 1921 r.

Dz. Ust. Nr. 26 poz. 215. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 22-go lutego 1922 r. w sprawie dyzlokacji sądów powiatowych w powiecie podgórskim w okręgu Sądu Okręgowego w Krakowie.

Skarbowość.

Dz. Ust. Nr. 23 poz. 195. Ustawa z dn. 31 marca 1922 r. o zwiększeniu emisji serji III. biletów skarbowych.

Dz. Ust. Nr. 26 poz. 216. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 9 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany § 12 rozp. z 8 marca 1921 r. w sprawie wykonania ustawy o podatku od kapitałów i rent.

Dz. Ust. Nr. 27 poz. 217. Ustawa z dn. 23 marca 1922 r. o Państwowym Banku Odbudowy.

Dz. Ust. Nr. 27 poz. 218. Ustawa z dn. 30 marca 1922 r. w przedmiocie podwyższenia opłat stemplowych na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i austrjackiej od akcji, względnie aktów zawarcia spółek akcyjnych.

Dz. Ust. Nr. 27 poz. 220. Ustawa z dn. 7 kwietnia 1922 r. o Polskim Banku Krajowym.

Dz. Ust. Nr. 28 poz. 230. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Min. Przemysłu i Handlu z 28 marca 1922 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu jaj.

Dz. Ust. Nr. 28 poz. 231. Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 7 kwietnia 1922 r. o ulgach celnych.

Dz. Ust Nr. 29 poz. 232. Ustawa z dn. 4 kwietnia 1922 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień ustawy z 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 238. Ustawa z dn. 31 marca 1922 r. o podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 248. Rozporządzenie Ministra Skarbu z 31 marca 1922 r. o zmianie zakresu działania Izby Skarbowej w Krakowie.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 249. Rozporządzenie Ministra Skarbu z 7 kwietnia 1922 r. w sprawie uzupełnienia § 12 rozporządzenia z 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem.

Sprawy wojskowe.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 242. Rozporządzenie Rady Ministrów z 25 marca 1922 r. w przedmiocie odroczenia terminu zwolnienia ze służby wojskowej rocznika 1899 oraz części rocznika 1900.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 243. Rozporządzenie Rady

Ministrów z dn. 2 kwietnia 1922 r. o marynarce wojennej.

Uposażenie profesorów w szkołach akademickich.

Dz. Ust. Nr. 28 poz. 226. Ustawa z dn. 31 marca 1922 r. o uposażeniu profesorów i pomocniczych sił naukowych w szkołach akademickich.

Zaopatrzenie weteranów powstań narodowych.

Dz. Ust. Nr. 26 poz. 212. Ustawa z dn. 23 marca 1922 r. w sprawie zaopatrzenia weteranów powstań narodowych z r. 1831, 1848 i 1863 oraz wdów po nich.

Zdrowie Publiczne.

Dz. Ust. Nr. 29 poz. 233. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z 20 marca 1922 r. w sprawie wykonania ustawy o uprawnieniach do wykonywania czynności felczerskich.

Dz. Ust. Nr. 31 poz. 254. Ustawa z dn. 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach.

Złączenie Ziemi Wileńskiej z Polską.

Dz. Ust. Nr. 26 poz. 213. Ustawa z dn. 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską.

Zniesienie Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej.

Dz. Ust. Nr. 30 poz. 247. Ustawa z dn. 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej.

Rozporządzenia i okólniki.

I. Wydział prezydjalny.

L. 5779|1|pr Kraków, dn. 29 kwietnia 1922.

Udzielenie exequatur konsulowi Japonji i Nikaraguy.

Do

Wszystkich PP. Starostów w obrębie Województwa krakow. Pana Prezydenta m. Krakowa i Pana Dyrektora Policji w Krakowie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptami z 22 kwietnia Nr. Pr. 1302, Nr. Pr. 3083 oznajmiło, że Naczelnik Państwa uznał w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej jako konsula Japonji Pana Nobuyuki, Kamei Joschichii, a Pana Izydora Brenning jako honorowego konsula generalnego Republiki Nikaraguy na obszarze całego Państwa z siedzibą w Warszawie i udzielił exequatur ich pismom wierzytelnym.

O tem zawiadamiam P. P. Starostów (P. Prezydenta stoł. król. miasta Krakowa, Pana Dyrektora Policji) z poleceniem użyczenia wyż nazwanym konsulom wszelkiej należytej pomocy przy spełnianiu ich obowiązków, gdzieby tego zaszła potrzeba.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Odebranie debitu czasopismom.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych odebrało debit pocztowy czasopismom:

I. *a)* „Karpatska Prawda“ wychodzącemu w Użgorodzie;

b) „Robitnycza Prawda“ wychodzącemu w Nowym Yorku;

c) „Le Drapeau Ukrainien“ (The Ukrainien Flag) wychodzącemu w Wiedniu;

d) „Der Kampf“ wychodzącemu w Priwoz w Czechosłowacji;

e) „Słowo“, wychodzącemu w Czerniowcach;

II. „Westukrainische Presseagentur“, komunikatom prasowym, wydawanym w Wiedniu.

Obłożenie aresztem broszur.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych obłożyło aresztem broszury:

a) „To czto było“ Atamana Iskry (I. A. Łochwickiego) — wydaną w Berlinie;

b) „Kalendar syritskoho domu na rik 1922“ wydaną w Filadelfii;

c) „Iljostrowanyj Kalendar Kanadyjskoho Ukrainca“, wydaną w Winnipeg;

d) „Ilustrowanyj russko-amerykanskij kalendar na god 1922“ wyd. w Olyfant w Pensylwanii.

Zakaz rozszerzania broszur i pism drukowych.

Sąd okręgowy karny jako prasowy w Krakowie zakazał dalszego rozszerzania następujących broszur i ulotnych pism drukowych, wydanych przez „Strażnicę“, Tow. biblijne i broszur w Ameryce: *a)* „Co Pismo św. mówi o piekle“; *b)* „Człowiek grzechu czyli Antychryst“; *c)* „Wykłady Pisma św.“; *d)* 500 dolarów nagrody“; *e)* „Czy ty wiesz“; *f)* broszury p. t. „Nowe Stworzenie, Święto przejścia czyli Wielkanoc Nowego Stworzenia“, wydanej przez Stow. badaczy Pisma św. w Ameryce; *g)* ulotnego pisma zagranicznego p. t. „Pozdrowienie anielskie“; pism drukowych: „Dla tych, którzy myślą sami za siebie“ i „Ekstra“ nadesłanych z Ameryki; *h)* broszury p. t. „Mitologja a Biblja“ nadesłanej z Ameryki; *i)* broszury „Dzień pomsty“ drukowanej w Detroit w Ameryce; *j)* broszury p. t. „Ważne dla myślących ludzi“, nadesłanej z Ameryki.

II. Wydział administracyjny.

L. $\frac{18981/II/3}{3080}$ ex1922. Kraków, dn. 28 kwietnia 1922.

Uregulowanie ruchu kołowego na drogach publicznych.

Okólnik
do wszystkich Starostw Województwa krakowskiego.

Z dniem 12 lutego b.r. weszła w życie ustawa z 7 października 1921 Dz. Ust. Nr. 89 poz. 656 o przepisach porządkowych na drogach publicznych, postanawiająca między innemi w art. 6, że każdy pojazd podczas jazdy, jeżeli jakieś szczególne okoliczności nie zmuszają do wyjątku, winien trzymać się prawej strony.

Postanowienie to wprowadza zmianę w dotychczasowym zwyczaju przestrzeganym w Małopolsce, gdzie ruch na drogach publicznych odbywał się lewą stroną.

Zanim powołane do tego Ministerstwo Robót Publicznych wyda rozporządzenie wykonawcze po myśli art. 6 wspomnianej ustawy w celu szczegółowego uregulowania niektórych kwestji, polecam Starostwom na życzenie Magistratu miasta Krakowa, aby zawiadomiły naczelników gmin i za ich pośrednictwem całą ludność, że w Krakowie z powodu konieczności poprzedniej odpowiedniej przebudowy torów tramwajowych (co będzie mogło nastąpić dopiero około 1 października b. r.) wszelki ruch uliczny odbywać się będzie na razie jeszcze nadal lewą stroną.

Rzeczą Starostw będzie też przedstawić Województwu odpowiednie wnioski, jeżeli ich zdaniem wprowadzenie ruchu kołowego prawą stroną nie byłoby na razie możliwe.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. $\frac{22309/II/3}{3561}$ ex 1922. Kraków, dn. 4 maja 1922.

Samowolne wycinanie kęp wiklinowych w dolinach rzek.

Do
Wszystkich Starostw Województwa krakowskiego
i Magistratu stoł. król. miasta Krakowa.

Przy sposobności parcelacji majątków ziemskich większej własności na mocy ustawy o reformie rolnej ulegają parcelacji także rozległe częstokroć nadbrzeżne kępy wiklinowe, które nowonabywcy karczują samowolnie, zamieniając je na łąki, pastwiska, a nawet na pola orne. Takie samowolne karczowanie tych kęp, zabronione zresztą przez obowiązujące przepisy policji rzecznej, nietylko umniejszy dotkliwie i tak niedostateczne zapasy materjałów faszynowych do robót regulacyjnych, ale nadto może spowodować dotkliwe zdziczenie łożyska rzek, a nawet przerzucanie się łożyska już uregulowanego — przez wykarczowanie kępy, w razie powodzi, lub zejścia lodów, jak to już niejednokrotnie miało miejsce.

Tak jeden jak drugi wypadek spowodowałby bardzo poważne straty Skarbu Państwa, a w razie przerzucenia się rzeki może także własność prywatna osób trzecich uledz zniszczeniu.

W okresie wojennym niemal siedmioletnim uległy państwowe plantacje wiklinowe nad rzekami z powodu niedostatecznego nadzoru i działań wojennych, a szczególnie od chwili powstania Państwa Polskiego z powodu zaniku poszanowania cudzej własności, a zwłaszcza skarbowej u sąsiadów, dotkliwemu uszkodzeniu przez wypasanie bydła i wyrąbywanie wikliny w porze letniej w kępach państwowych, zaorywanie ich granic, a nawet przez zawłaszczenie samowolne większych obszarów i karczowanie.

Aby tej samowoli kres położyć, uchronić tak skarb Państwa, jakoteż własność prywatną przed poważnemi stratami, Województwo wskutek reskryptu Generalnej Dyrekcji i Regulacji Rzek przy Ministerstwie Robót publicznych — Nr. 299 ex 1922 poleca Starostwu i Magistratowi, aby bezzwłocznie pouczyły w stosowny sposób mieszkańców tamtejszego powiatu, w szczególności osiedlonych nad rzekami, że własnowolne karczowanie kęp wiklinowych w dolinach rzek jest wzbronione i może być tylko przez Władzę kompetentną na podstawie przeprowadzonego na miejscu dochodzenia dozwolone, paszenie zaś bydła w państwowych kępach wiklinowych, wycinanie i wyrębywanie w nich wikliny, zaorywanie ich granic i zawłaszczenie tych kęp jest wzbronione i będzie odpowiednio przez Starostwo (Magistrat) względnie przez Władze sądowe karane.

Winni będą nadto zobowiązani do wynagrodzenia szkody w wysokości oszacowanej przez zaprzysiężonych strażników rzecznych, którym wedle § 70 ustawy wodnej przysługuje zakres działania, jaki ustawy przyznają polowym.

Województwo poleca Starostwu (Magistratowi), aby stosowało z całą stanowczością odnośnie do winnych samowolnego wycinania kęp wiklinowych postanowienia karne, przewidziane w §§ 69, 71, 72, 73 i 74 kraj. ustawy wodnej z 14 marca r. 1875 Dz. Ust. kr. Nr. 38, względnie o ileby w poszczególnych wypadkach odnośne czyny karygodne kwalifikowały się jako przestępstwa z powszechnej ustawy karnej, pociągało winnych do odpowiedzialności karnosądowej.

Równocześnie odnosi się Województwo do Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych i Dyr. IV. Okręgu Regulacji Rzek w Krakowie o wydanie odpowiednich wskazówek podwładnym organom co do roztaczania przez nie bacznej uwagi nad stanem wspomnianych kęp wiklinowych, oraz donoszenia Władzom politycznym I. instancji winnych samowolnego wycinania wikliny.

Rzeczą Starostwa (Magistratu) będzie wszelkie doniesienia tego rodzaju, traktować jako pilne i nie dopuszczać do przedawnienia przekraczań wskutek opóźnionego wdrożenia dochodzenia karnego.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

III. Wydział budżetowo-gospodarczy.

Ministerstwo Robót Publicznych. *Odpis.*
Sekcja.

Nr. IX.—3569. Warszawa, dn. 8 kwietnia 1922.

W sprawie stanu ogrodów i skwerów przy gmachach państwowych.

Do
wszystkich Okręgowych Dyrekcji Robót Publicznych.

Wobec tego, że pod opieką Ministerstwa Robót Publicznych znajdują się nietylko same gmachy państwowe, ale i ich otoczenie na gruncie należącym do Państwa, Ministerstwo prosi o zwrócenie uwagi na stan ogrodów i skwerów istniejących przy gmachach państwowych. W chwili obecnej stan ich jest taki, że albo zaniedbaniem swem szpecą sam gmach i zanieczyszczają okolicę kurzem i śmieciem, albo też w wypadkach mniejszego zaniedbania rażą niedostosowaniem rozplanowania i zadrzewienia do architektury gmachu.

W celu zapobieżenia takiemu stanowi rzeczy Ministerstwo prosi o poczynienie już w ciągu najbliższego okresu niezbędnych robót przygotowawczych dla nadania z wiosną roku 1922, należytego wyglądu ogrodom i skwerom znajdującym się w posiadaniu Państwa.

Ministerstwo Robót Publicznych poleca Okręgowym Dyrekcjom zwrócić uwagę bezpośrednich użytkowników gmachów państwowych, by przy nadchodzącej wiośnie uporządkowali wszystkie otoczenia ogrodnicze gmachów, a w razie możności, by założyli nowe w myśl pisma Ministerstwa Sztuki i Kultury.

Za Ministra:
K. Jakimowicz m. p.
Dyrektor Departamentu.

L. $\frac{26321|III}{4445}$ ex 1922. Kraków, dnia 29 kwietnia 1922.

Panom Kierownikom Starostw
i Panu Dyrektorowi Policji w Krakowie
do wiadomości i zastosowania się.

Wojewoda *Dr. Gałecki* w. r.

VI. Wydział Przemysłu i Handlu.

L. $\frac{24465|VI}{2171}$ ex 1922. Kraków, dn. 13 kwietnia 1922.

Ewidencja jarmarków i targów w powiatach Województwa krakowskiego.

Do
wszystkich Starostw Województwa krakowskiego.

Celem ułożenia dokładnej ewidencji jarmarków i targów odbywających się w powiatach, należących do Województwa krakowskiego, przedłoży Starostwo w nieprzekraczalnym terminie do 15 czerwca b. r. wykaz jarmarków i targów w powiecie się odbywających.

Wykaz ten obejmować ma następujące rubryki:

I. Co do jarmarków.

1) miejscowość uprawniona do odbywania jarmarków,
2) Rok, miesiąc, dzień (względnie) także i Nr. przywileju lub koncesji na jarmarki.
3) Rok, miesiąc, dzień i liczbę reskryptu, którym zatwierdzono regulamin targowy i taryfy opłat (ostatnie).
4) Oznaczenie miesięcy i dni, w których wedle przywileju lub koncesji wolno odbywać jarmarki.
5) Ilość dni jarmarcznych w jednym roku.
6) Czy i w których dniach i miesiącach odbywają się jarmarki faktycznie, jakkolwiek z osnową przywileju lub koncesji niezgodnie.
7) Na jakiej podstawie wprowadzono te zmiany i odstąpiono od porządku przywilejem, lub koncesją oznaczonego.
8) Czy przedmiotami obrotu na jarmarkach są towary zwykłego obrotu czy też tylko specjalne przedmioty ewentualnie jakie (§ 65 ust. przem.)

II. Co do targów tygodniowych.

1) Miejscowość uprawniona do odbywania targów.
2) Rok, miesiąc i dzień dekretu z podaniem Władzy, która zezwoliła na obywanie targów.
3) Rok, miesiąc, dzień i liczbę dekretu Władzy, która zatwierdziła regulamin targowy i taryfę opłat.
4) oznaczenie dni, w których wedle dekretu targi odbywać wolno.
5) Ilość dni targowych w ciągu roku.
6) Czy targi odbywają się tylko w dniach dozwolonych, czy też w innych.
7) Na jakiej podstawie wprowadzono te zmiany.

Wykazy powyższe sporządzi Starostwo na podstawie zażądać się mających od gmin dokumentów i na podstawie stosuków faktycznych.

O ileby przy sporządzaniu wykazu powzięło Starostwo wiadomość o nadużyciach w jakimkolwiek kierunku, należy natychmiast z całą energją przeciw

nim wystąpić, a o wydanych zarządzeniach przedłożyć sprawozdanie równocześnie z powyższym wykazem.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

VII. Wydział Rolnictwa i Weterynarji.

Obwieszczenie

Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie z 27 kwietnia 1922 r. L. $\frac{24378}{4235}$ VII/4 o środkach ochronnych przeciw zawleczeniu księgosuszu z Województwa Lubelsk.

Z powodu niebezpieczeństwa zawleczenia księgosuszu z Województwa Lubelskiego. zarządza się na zasadzie ustawy o księgosuszu z 29 lutego 1880 r. Dz. p. p. L. 37 w brzmieniu zmienionem ustawą z 6 sierpnia 1909 Dz. p. p. L. 180 i rozporządzenia wykonawczego z 12 kwietnia 1880 Dz. p. p. L. 38, w brzmieniu zmienionem rozporządzeniem z 20 listopada 1909 Dz. p. p. L. 181, co następuje:

1) Zakazuje się aż do odwołania wprowadzania i przeprowadzania z Województwa Lubelskiego do powiatów, względnie przez powiaty tutejszego Województwa:

a) bydła rogatego i innych przeżuwaczy żywych i nieżywych;

b) wszelkich części zwierzęcych, z przeżuwaczy pochodzących, zarówno świeżych jak i wysuszonych, z wyjątkiem nabiału, łoju wytopionego, tudzież wełny owczej wypranej lub nawapnionej i zapakowanej w worach i wańtuchach;

c) paszy suchej, słomy i innych rodzajów podściółki, tudzież gnoju;

d) sprzętów stajennych używanych i uprzęży używanej, odzieży noszonej, przeznaczonej na sprzedaż, takiegoż obuwia i szmat.

Siano i słomę, tudzież inne rodzaje podściółki użyte do opakowania, należy w miejscu przeznaczenia towaru zaraz po nadejściu pod dozorem policyjnym zniszczyć.

2) Na posiadaczy bydła rogatego w powiatach politycznych: mieleckim, dąbrowskim, tarnowskim, brzeskim, bocheńskim i ropczyckim nakłada się na zasadzie § 14 wspomnianej ustawy, obowiązek bezzwłocznego donoszenia naczelnikowi gminy o wypadkach zasłabnięcia pojedyńczych sztuk bydła rogatego wśród objawów choroby wewnętrznej, tudzież o każdym wypadku padnięcia bydła rogatego z powodu choroby wewnętrznej.

Naczelnik gminy ma po otrzymaniu takiego doniesienia zarządzić zbadanie stanu rzeczy przez miejscowego oglądacza zwierząt i w razie stwierdzenia objawów wzbudzających podejrzenie księgosuszu, donieść o tem natychmiast w najkrótszej drodze władzy politycznej powiatowej.

Przekroczenia zarządzeń objętych tem obwieszczeniem karane będą według postanowień rozdziału VI. ustawy o księgosuszu z 29 lutego 1880 Dz. p. p. L. 37 w brzmieniu zmienionem ustawą z 6 sierpnia 1909 Dz. p. p. L. 180.

To podaje się do powszechnej wiadomości.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. $\frac{23899|VII|4}{4160}$ ex 1922 Kraków, dn. 28 kwietnia 1922.

Okólnik

do wszystkich Starostw w obrębie Województwa Krakowskiego i Magistratu m. Krakowa.

Z powodu wybuchu księgosuszu w Województwie Lubelskiem, Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr państwowych (Naczelny Komisarz do walki z księgosuszem) pismem z 6 kwietnia 1922 Nr. 1124/NK reaktywowało aż do odwołania wszystkie rygory w sprawie obrotu przeżuwaczami, surowcami od nich pochodzącymi, oraz paszą objętościową, — przewidziane rozporządzeniem tegoż Ministerstwa z 2 maja 1921 r. (Dz. ust. Nr. 51 z 1921) z tą jednak zmianą, że do wydawania zezwoleń na wywóz ze wschodu (z Wojew. kresowych) przeżuwaczy, surowców od nich pochodzących, oraz paszy objętościowej, w wypadkach koniecznej potrzeby, upoważniło odnośny Urząd Wojewódzki (właściwego Wojewódzkiego Inspektora weterynaryjnego).

Natomiast do wydawania zezwoleń na przewóz koleją tych zwierząt oraz surowców i paszy z zachodu na wschód poza linję dawnego kordonu weterynaryjnego stałego (poza rzekę Bug) upoważniony jest tylko Naczelny Komisarz do walki z księgosuszem.

Przytem stosownie do powołanego reskryptu zauważa się, że obecnie zagrożone są księgosuszem następujące powiaty Województwa Lubelskiego: Łukowski, Garwoliński, Puławski, Lubartowski, Siedlecki i Radzyński, na obszarze których zostały zamknięte dla naładunku i wyładunku przeżuwaczy, surowców i paszy objętościowej wszystkie stacje kolejowe.

O tem się Starostwa zawiadamia celem jak najobszerniejszego ogłoszenia, ewentualnie dalszego stosownego zarządzenia.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych. *Odpis.*

Dep. Wet. Nr. $\frac{4267|Z}{W}$ Warszawa, 5. kwietnia 1922.

W sprawie zwalczania złośliwej pryszczycy.

Do
Pana Wojewody w Krakowie.

Pryszczyca u zwierząt racicowych, przebiega-

jąca zazwyczaj łagodnie, przybiera niekiedy charakter bardzo złośliwy, powodując wskutek wysokiej śmiertelnośei znaczne straty, zwłaszcza wśród bydła rogatego. Zwykłe środki lecznicze i zarządzenia sanitarno-weterynaryjne okazują się w tych wypadkach bezskutecznemi.

W formie bardzo złośliwej wystąpiła pryszczyca w r. 1920 w Niemczech, co spowodowało fachowe koła niemieckie do zastosowania nowych metod zwalczania tej zarazy, polegających na szczepieniu zwierząt chorych i podejrzanych o zarażenie się, krwią lub surowicą zebraną ze zwierząt, które chorobę tę przebyły. Rezultaty tych doświadczeń podane są w streszczeniu w Nr. 1 i 5 fachowego czasopisma „Berliner Tirerarztliche Vochenschrift“ z r. 1921.

Według tych sprawozdań zbieranie krwi, wytwarzanie surowicy i szczepienie, odbywa się w sposób następujący:

Krew zbiera się ze zwierząt chorych na pryszczycę, jednak znajdujących się już w stanie rekonwalescencji t. j. takich, które już nie gorączkują i przynajmniej od 5 do 7 dni odzyskały chęć do jadła. Po upływie 3 tygodni od wyzdrowienia nie należy zbierać krwi, ponieważ antygeny, zawarte w organizmie, są już wyeliminowane i krew traci własności odparniające, względnie lecznicze. Krew zbiera się z żyły szyjnej zwykłą wydrążoną igłą do naczyń sterylizowanych i zapomocą miotełki lub pereł szklannych oddziela włóknik, poczem dodaje się 10%-wego rozczynu Natri citrici w stosunku 35 gramów tego rozczynu na 1 litr krwi. Krew zbiera się o ile możności z wołów lub jałowych krów w ilości 3—4 litrów ze sztuki i zabieg ten powtarza się 2 razy w odstępach 5-cio dniowych. Z krów cielnych lub dojnych należy zbierać mniejszą ilość krwi.

Surowicę otrzymuje się przez pozostawienie krwi zebranej w sposób wyżej podany do możliwie wysokich cylindrów, na 24 godzin aż do zupełnego wyklarowania.

Tak krew, jak i surowica, ulegają szybko zepsuciu, powinny więc być użyte do szczepienia o ile możności tego samego dnia lub najdalej do 3 dni po zebraniu. Zakonserwować można tak krew jak i surowicę przez dodanie 1 grama formaliny na litr krwi lub surowicy, nie dłużej jednak jak na 14 dni.

Szczepienie samo dzieli się na lecznicze i ochronne. Przed szczepieniem należy zawsze zmierzyć temperaturę zwierzęcia, gdyż od tego zależy wysokość dawki krwi lub surowicy.

Szczepienie lecznicze stosuje się na zwierzętach chorych i gorączkujących. Zwierzętom tym wstrzykuje się podskórnie, za łopatką przynajmniej 400 gramów krwi odwłóknionej lub 200 gramów surowicy i miejsce wstrzyknięcia lekko rozciera. Należy przy tem zważać na ogólny stan choroby i nie szczepić zwierząt ciężko chorych, u których nastąpiło już osłabienie akcji serca. W razie ciężkiego zajęcia chorobowego racic, należy oprócz szczepienia zastosować leczenie racic pyoktaniną.

Przy tym sposobie postępowania zwierzęta ciężko chore przychodziły zwolna do zdrowia, a procent śmiertelności wynosił tylko 0·2 t. j. 1 wypadek na 500 sztuk chorych, podczas gdy procent ubytku u zwierząt nieszczepionych był bez porównania wyższy.

Szczepienie ochronne stosuje się na zwierzętach zdrowych lecz podejrzanych o zarażenie się i niegorączkujących.

Wstrzykuje się jak wyżej zwierzętom większym 200 gr. krwi lub 100 gr. surowicy, cielętom 50 do 100 gr. krwi lub 25 do 50 gr. surowicy.

Zwierzęta zdrowe, zaszczepione w ten sposób, nabywają odporności przeciw zakażeniu, trwającej jednak tylko 10 — 14 dni. Aby zwierzęta takie uodpornić na czas dłuższy, należy zaszczepić im limfę zebraną ze świeżo rozpadłych pęcherzyków zwierząt chorych na pryszczycę. Odbywa się to w ten sposób że płatek grubego płótna pozostawia się przez parę minut w jamie pyskowej chorego zwierzęcia celem przeżucia, a następnie wkłada się do jamy pyskowej zwierząt zdrowych zaszczepionych kolejno 6-ciu sztukom, na 3 minuty każdej sztuce.

Zaszczepione w ten sposób zwierzęta przebywają pryszczycę w ciągu 8 dni wśród lekkich objawów gorączkowych i nielicznych pęcherzyków w jamie pyskowej.

Tak przy zbieraniu krwi i przygotowywaniu surowicy, jak i przy technicznem wykonaniu szczepienia, należy przestrzegać jaknajściślej zasad antyseptyki.

Szczepienia te przeprowadzono także w Czechosłowacji na większą skalę z bardzo dobremi wynikami.

L. $\frac{24164|VIII|4}{4241}$ ex 1922 Kraków dn. 5 maja 1922.

Wszystkim Starostwom w Województwie krakowskiem i Magistratowi m. Krakowa (miejski Urząd weteryn.)

z powołaniem się na § 12 i 31 ust. z 6 sierpnia i dotyczące rozporządzenie wykonawcze z 15 października 1919 Dz. pp. L. 177 i 178 do wiadomości i zawiadomienia o treści powyższego reskryptu ministerjalnego wszystkich lekarzy weterynaryjnych osiadłych w powiecie (mieście) z wezwaniem, aby w razie potrzeby stosowali opisane szczepienie i o wynikach przedkładali sprawozdania wojewódzkiemu oddziałowi weterynaryjnemu.

Przytem należy pouczyć lekarzy weterynaryjnych, że szczepienia te odbywać się mogą tylko za zgodą właściciela i za wiedzą oraz pozwoleniem Starostwa (Magistratu) zawsze jednak na koszt i niebezpieczeństwo posiadacza zwierząt.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

VIII. Wydział Pracy i Opieki Społecznej.

Bs|Dw.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej. *Odpis.*

Nr. 110|XI. Warszawa, dn. 1 marca 1922 r.

Okólnik 208.

W sprawie kosztów leczenia i utrzymania niezamożnych obywateli polskich zagranicą oraz repatrjacji tychże obywateli z zagranicy.

Do Urzędów Wojewódzkich (Wydziały Pracy i Opieki Społecznej).

Sprawy dotyczące kosztów leczenia i utrzymania niezamożnych obywateli polskich w zakładach i schroniskach zagranicą (z wyjątkiem R. S. F. S. R. i U. S. S. R.), jak również koszta repatrjacji tychże obywateli, o ile nie obowiązują zasady wzajemności względnie do czasu zawarcia w tym przedmiocie specjalnych umów z państwami interesowanemi, regulowane będą przez Ministerstwo Pracy i O. P. zgodnie z niniejszym okólnikiem.

Sprawy powyższe będą przez Ministerstwo Pracy i O. S. załatwione:

1) po ustaleniu przynależności gminnej danej osoby,

2) po sprawdzeniu stanu zamożności jej rodziny, ponadto przy repatrjacji,

3) po wskazaniu miejscowości i adresu rodziny względnie zakładu, dokąd dana osoba ma być odesłana,

4) po zarządzeniu umieszczenia w jednym z zakładów opiekuńczych, sierot i dorosłych, nieposiadających rodziny, a wymagających opieki osób trzecich,

5) po wypowiedzeniu się władz odnośnych co do dopuszczalności repatrjacji danej osoby dorosłej ze względu na bezpieczeństwo publiczne,

6) po porozumieniu się z Min. Zdrowia Publicznego w wypadkach powrotu umysłowo chorych względnie ciężko chorych.

Dochodzenia i zarządzenia, wymienione w punktach 1—5 wykonywać w każdym szczególnym wypadku będą Urzędy Wojewódzkie bezpośrednio lub za pośrednictwem podwładnych im organów.

Koszta za wymienione wyżej leczenia, utrzymanie lub podróż przy repatrjacji będą pokrywane przez Ministerstwo z osobnych przyznanych mu na ten cel kredytów na zasadzie przedłożonych i rozpatrzonych odnośnych aktów i po przeprowadzeniu przez Urzędy Wojewódzkie odpowiednich dochodzeń i zarządzeń. Koszta te mogą być pokrywane tylko za niezbędne leczenie i utrzymanie obywateli polskich zagranicą, w wypadkach, jeśli ci obywatele w miejscu swego pobytu zagranicą, nie posiadają ani środków do pokrycia tych wydatków, ani też osób fizycznych lub prawnych do tego zobowiązanych.

Kwoty wypłacone przez Ministerstwo P. i O. S. za leczenie i utrzymanie poszczególnych wymienionych wyżej obywateli polskich zagranicą ściągane będą przez Urzędy Wojewódzkie i podległe im organy na zasadzie istniejących przepisów prawnych z gmin przynależności względnie z osób do alimentacji obowiązanych, po nadesłaniu przedstawionych Ministerstwu przez instytucje interesowane zagranicą rachunków. Sumy ściągnięte winny być wypłacone do właściwych kas skarbowych na wzmocnienie kredytów Ministerstwa Pracy i O. S. na r. 1922 Dział I-szy § 6 poz. 11.

Kwoty zaś wydatkowane przez Ministerstwo Pracy i O. S. na repatrjację poszczególnych osób w razie niezamożności ich, bądź też osób do alimentacji ich obowiązanych, mogą być przyjęte na rachunek Ministerstwa Pracy i O. S.

Komunikując o powyższem Ministerstwo Pracy i O. S. poleca Wydziałom Wojewódzkim Pracy i Opieki Społecznej:

1) traktować wszelkie sprawy dotyczące kosztów leczenia i utrzymania obywateli polskich zagranicą jako pilne, sprawy zaś repatrjacji, jako bardzo pilne.

2) prowadzić osobną ewidencję tych spraw.

Okólnik powyższy Urzędy Wojewódzkie podadzą do wiadomości i zastosowania organom podwładnym.

Minister: (—) *L. Darowski* w. r.

L. $\frac{16326|VIII|2}{1596}$ ex 1922. Kraków, dn. 8 maja 1922.

Wszystkim pp. Starostom i Prezydentowi miasta Krakowa do wiadomości i zastosowania się.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. *Odpis.*

Nr. S. M. 2116. Warszawa, dn. 23 kwietnia 1922.

Okólnik Nr. 60.

Zatrudnienie inwalidów wojennych w instytucjach samorządowych.

Do

PP. Wojewodów, Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie, Komisji Rządzącej Śląska Cieszyńskiego w Cieszynie, oraz do Pana Prezydenta m. Warszawy.

I.

Minister Pracy i Opieki Społecznej i Minister b. Dzielnicy Pruskiej wydali dnia 15 listopada r. ub. rozporządzenie wykonawcze do art. 55 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin (Dz. Ust. Nr. 32 1921 poz. 195) ogłoszone w Nr. 94 Dz. Ust. z r. 1921 p. 699.

Ministrowie Spraw Wojskowych i Pracy i Opieki Społecznej, Skarbu i b. Dzielnicy Pruskiej wydali dn.

22 listopada r. ub. do art. 54 tejże ustawy rozporządzenie wykonawcze (Dz. Ust. Nr. 96/1921 p. 707).

Na skutek obu rozporządzeń do świadczeń na rzecz inwalidów obowiązane są również gminy miejskie i wiejskie i powiatowe związki komunalne. Rozporządzenie do art. 54 wyżej wymienionej ustawy wyraźnie je wymienia, rozporządzenie zaś do art. 55 obowiązuje do świadczeń na rzecz inwalidów wszystkich pracodawców, zatrudniających conajmniej 50 pracowników w rolnictwie, przemyśle, handlu i komunikacji, a więc również gminy miejskie i wiejskie i powiatowe związki komunalne, o ile występują w charakterze wymienionych pracodawców.

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, jako organ nadzoru nad związkami samorządowymi przypomina o wynikającym z rozporządzeń z dn. 15 listopada i dn. 22 listopada 1921 r. obowiązku zatrudnienia ciężko poszkodowanych inwalidów wojennych i poleca zawiadomić, co w tej dziedzinie związki samorządowe wykonały.

II.

Na zasadzie art. 54 ustawy z dn. 18 marca 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 32 poz. 195) o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową, zarządza Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, co następuje:

Każda instytucja samorządowa obowiązana jest przyznać pierwszeństwo przy obsadzaniu wolnej posady urzędnika samorządowego przez inwalidę w rozumieniu art. 2 ustawy o zabezpieczeniu inwalidów wojennych i ich rodzin, o ile kandydat-inwalida posiada dostateczne kwalifikacje.

Organ kierowniczy instytucji samorządowej obowiązany jest na wezwanie właściwego państwowego urzędu pośrednictwa pracy zawiadomić ten urząd o każdej wolnej posadzie urzędnika kancelaryjnego i manipulacyjnego (t. zw. siły pomocniczej). Jeżeli w ciągu dziesięciu dni po wysłaniu zawiadomienia do instytucji samorządowej nie zgłosi się inwalida, mający dostateczne do objęcia posady kwalifikacje, instytucja obsadzi wolne miejsca według swego uznania w myśl przepisów ogólnych.

Minister: w z. (—) *Dunikowski* w. r.

L. $\frac{27725|VIII}{3019}$ ex 1922. Kraków, dn. 9 maja 1922.

Wszystkim Starostwom Województwa krakowskiego i Magistratowi st. kr. miasta Krakowa

udzielam do wiadomości, zawiadomienia wszystkich instytucji samorządowych w tamt. powiecie, oraz dopilnowania w drodze nadzoru, by przepisy te były ściśle wykonywane.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

IX. Wydział Zdrowia Publicznego.

Ministerstwo Zdrowia Publicznego. *Odpis*

Nr. F. $\frac{6640/22}{480}$ Warszawa, dn. 28 marca 1922 r.

W sprawie uprzystępnienia ubogiej ludności nabywania niektórych lekarstw.

Do
Panów Wojewodów (Wojewódzkich Urzędów Zdrowia) i Pana Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę (Urząd Zdrowia Publicznego).

Okólnik.

W celu uprzystępnienia ubogiej ludności nabywania lekarstw zostało wydane rozporządzenie z dn. 3 kwietnia 1920 r. w przedmiocie uprzystępnienia ubogiej ludności nabywania lekarstw (Dz. Ustaw. z 1920 r. Nr. 33 poz. 194), na mocy którego uboga ludność ma możność nabywania wyszczególnionych w art. 1 tego rozporządzenia środków po cenach znacznie zniżonych.

Wobec stałego dotąd podnoszenia się cen na środki lecznicze i zwiększania się kosztów przygotowania lekarstw Ministerstwo zmuszone było ponownie podwyższyć ceny na te lekarstwa rozporządzeniem z dn. 22 marca 1922 r. (Dz. Ust. Nr. 18 poz. 154). W rozporządzeniu tem zostały podane tylko Nr. recept, ogłoszonych w pierwotnem rozporządzeniu (Dz. Ust. Nr. 33 z 1920) oraz nowe ich ceny.

Zawiadamiając o powyższem, polecam zwrócić uwagę lekarzy praktykujących na przysługujące im prawo zapisywania ubogiej ludności lekarstw po cenach powołanem rozporządzeniem ustalonych, oraz uprzedzić apteki o obowiązku wydawania tych lekarstw.

Wskazanem jest również zawiadomić o tem ogół ludności bądź to za pośrednictwem miejscowej prasy, bądź to innemi dostępnemi środkami jak n. p. w drodze zawiadomienia instytucji społecznych, dobroczynnych, humanitarnych itp.

Minister *Chodźko* w. r.

L. $\frac{23160|IX}{3084}$ ex 1922. Kraków, dn. 18 kwietnia 1922.

Wszystkim Starostwom i Magistratowi st. kr. m. Krakowa

do wiadomości z poleceniem zawiadomienia równocześnie wszystkich lekarzy praktykujących w okręgu Starostwa (Magistratu), że powyższy okólnik Ministerstwa Zdrowia Publicznego dotyczy następujących recept:

Nr. 1.	Zinc. sulfuric. 0·12		
	Aquae destill. 30 . . .	Mk.	70.00
Nr. 2.	Acid. acetylo-salicyl. 0·50		
	tal. dos. N. 10	Mk.	60.00
Nr. 3.	Morph. mur. 0·01		
	Sacchari alb. 0·20		

	Mfp. dent. tal. dos. N. 10	Mk. 140·00
Nr. 4.	Camphorae 0·10	
	Sacchari alb. 0·20 . . .	Mk. 55.00
	Mfp. dent. tal. dos. N. 6 in caps. amyl.	
Nr. 5.	Hydrarg. chlorat mit. 0·015	
	Sacchari albi 0·30	
	Mfp. dent. tal. dos. N. 6	Mk. 60.00
Nr. 6.	Opii puri 0·015	
	Sacchari alb. 0·20	
	Mfp. dent. tal. dos. N. 6	Mk. 60.00
Nr. 7.	Calc. chlorat 10	
	Aquae dest. 200	
	Solve D. S.	Mk. 100.00
Nr. 8.	Liquor. Pearsoni 5	
	Tinct ferri pom. 10	
	MDSg.	Mk. 85·00
Nr. 9.	Infus. fol. Digital. titr e 1, ad 200	
	Sg.	Mk. 120.00
Nr. 10.	Infus. fol. Digitalis titr e 0·50 ad 200 . . .	Mk. 120.00
Nr. 11.	Kreosoti fagi 3	
	Tinct Gentianae 12	
	MDSg.	Mk. 220.00
Nr. 12.	Natr. sulfuric 10	
	„ bicarb 5	
	„ chlorat 3	
	Aquae dest. 200	
	MDSg.	Mk. 100·00

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ministerstwo Zdrowia Publicznego. *Odpis*

Nr. Adm. $\frac{9198|22}{901}$ Warszawa, dn. 28 marca 1922.

Okólnik.

Do
Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia w Krakowie.

W odpowiedzi na niejednokrotne zapytania Wojewódzkich i powiatowych Urzędów Zdrowia w sprawie: 1) leczenia osób znajdujących się w aresztach policyjnych, 2) orzekania o stanie zdrowia aresztowanych, podejrzanych o chorobę umysłową 3) dokonywania oględzin zwłok przy wstępnych dochodzeniach policyjnych o przyczynach śmierci Ministerstwo Zdrowia Publicznego wyjaśnia, że:

ad 1) udzielanie pomocy lekarskiej osobom znajdującym się w aresztach policyjnych, należy do obowiązków magistratów względnie gmin (Zasadn. Us. sanit. z dn. 19 lipca 1919 r. Art. 3 p. 6. Dz. Ust. Nr. 63 poz. 371) o ile aresztowany wskutek ubóstwa nie może sam uiścić opłaty za pomoc lekarską (Dekret o sam. z dn. 4 lutego 1919 r. Art. 11 p. 6 Dz. U. Nr. 13 poz. 140).

ad 2) i 3) czynności sanitarno-policyjne jak to orzekanie o stanie zdrowia osób, zatrzymanych w aresztach policyjnych, podejrzanych o chorobę umysłową, oraz dokonywanie oględzin zwłok przy wstępnych dochodzeniach policyjnych o przyczynach śmierci, należą do obowiązku lekarzy powiatowych, a w miastach wydzielonych z powiatów do sanitarnych organów komunalnych.

Za Ministra: *Bujalski* w. r.
Podsekretarz Stanu.

L. $\frac{25236|IX}{3389}$ ex 1922 Kraków, dn. 22 kwietnia 1922.

Wszystkim Starostwom i Magistratowi m. Krakowa oraz Okręgowej Komendzie Policji Państwowej do wiadomości i zastosowania się.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

XI. Oddział aprowizacyjny.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. *Odpis.*

Do L. $\frac{25205|XI}{569.}$ ex 1922. Warszawa dn. 8 kwietnia 1922.

Nr. S. A. 299 Okólnik Nr. 52.

W sprawie zwalczania lichwy.

Do wszystkich PP. Wojewodów.

Ustawą z dn. 17 grudnia 1921 r. przekazane zostały Ministerstwu Spraw Wewnętrznych pewne uprawnienia zlikwidowanego Ministerstwa Aprowizacji. Do tych uprawnień, a zarazem obowiązków należy przedewszystkiem zwalczanie powszechnego w czasie powojennym dążenia do ciągnięcia nadmiernych zysków ze strony handlarzy, a nawet producentów przy sprzedaży przedmiotów pierwszej potrzeby. Jako podstawę prawną ma Ministerstwo ustawę o walce z lichwą i oparte na niej rozporządzenie Rady Ministrów o komisjach do badania cen i zysków.

Z nadsyłanych sprawozdań, z publikacji i interwencji poselskich przekonałem się, że władze powiatowe nie wywiązują się dotychczas należycie z tego ważnego zadania. Na pewne niewłaściwości w postępowaniu przy ściganiu nadużyć w dziedzinie cen za towary, pragnę zwrócić uwagę Pana Wojewody. Przedewszystkiem więc podnoszonem jest jednostronne stosowanie przepisów powołanych ustaw, tak przez powiatowe komisje badania cen, jak zwłaszcza przez organa wykonawcze policyjne. Ściga się wszędzie z wielką gorliwością nadmiernie wysokie ceny na produkty żywnościowe, a pomija się nieraz prawie zupełnie lichwiarskie ceny na skóry, mydło i t. d. produkty rękodzieła i przemysłu. Wywołuje to zupełnie zrozumiałe rozgoryczenie u producentów-

rolników, zwłaszcza drobnych, na których przedewszystkiem odbija się gorliwość organów policyjnych w tępieniu cen lichwiarskich. Następnie podnieść należy, że energja tak komisji, jak i policji idąc po linji najmniejszego oporu, skierowuje się przeciwko drobnym producentom, gospodyniom wiejskim, przynoszącym na targi miejskie owoce swego gospodarstwa. Ministerstwo otrzymuje wiadomości, że przytem popełniane są rzekomo nadużycia w ten sposób, że skonfiskowany towar zostaje sprzedawany nieraz po cenie wyższej od tej, z powodu której został właśnie skonfiskowany.

Na wszystkie powyższe okoliczności zwracam uwagę Pana Wojewody i usilnie proszę o użycie całego swego wpływu, aby sprawę zwalczania lichwy towarowej, a więc i drożyzny — jak najpilniej na właściwą zechciał skierować drogę. Pociąganie do odpowiedzialności drobnych wytwórców nabiału — na czem przeważnie wyczerpuje się działalność władz miejscowych — to nie jest rozwiązanie zagadnienia lichwy towarowej!

L. $\frac{25205\ XI}{569}$ ex 1922. Kraków, dn. 18 kwietnia 1922.

Wszystkim Panom Starostom Województwa krakowskiego, Magistratowi stoł. król. miasta Krakowa, Okręgowemu Urzędowi walki z lichwą, Okręgowej Komendzie Policji Państwowej w Krakowie

udzielam do wiadomości i proszę o jaknajściślejsze zastosowanie, przypominając poprzednie instrukcje wydane tut. okólnikiem z 2 grudnia 1921 L. $\frac{13219|XI}{3414}$ ogłoszonym w Nrze 3 Dziennika Urzędowego tut. Województwa z r. 1921.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. $\frac{14702|XI}{550.}$ ex 1922. Kraków, dn. 18 kwiet. 1922.

Urzędowanie Pow. Komisji dla badania cen i zysków.

Do
wszystkich P.P. Starostów Województwa krakowskiego.

Wskutek uchwały Wojewódzkiej Komisji dla badania cen i zysków z dnia 11 kwietnia b. r. polecam P. T., aby z powodu ciągłego wahania cen posiedzenia Powiatowej (Miejskiej) Komisji dla badania cen i zysków zwoływał conajmniej dwa razy na miesiąc.

Równocześnie także wobec zapadłej w tym kierunku uchwały Komisji Wojewódzkiej — zwracam uwagę na konieczność wysłuchania opinji rzeczoznawców przy ustalaniu cen, zwłaszcza odnośnie do tych artykułów, z których produkcją lub obrotem handlowym czkonkowie Komisji nie mogą być dostatecznie obznajomieni.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

MINISTERSTWO SPRAW WEWNĘTRZNYCH. *Odpis.*

Nr. S. Z. 1387. Warszawa, dn. 10 kwietnia 1922.

Okólnik Nr. 50.

W sprawie zwalczania drożyzny.

Do
wszystkich p. p. Wojewodów.

Szybki wzrost drożyzny środków pierwszej potrzeby w ostatnich tygodniach przybiera rozmiary niepokojące. Przyczyny tego zjawiska są bardzo różnorodne. Zła wola nadmiernej ilości pośredników handlowych z czasów powojennych w połączeniu z niewątpliwym brakiem środków żywnościowych, spowodowanym klęską elementarną roku ubiegłego (znaczny niedobór w paszy i okopowych) wywołują przedewszystkiem drożyznę obecną. Do tego dodać trzeba przyłączenie nowych obszarów i napływ repatrjantów, którym wszystkiego co do życia potrzebne dostarczyć trzeba.

Wobec tego rząd postanowił przedsięwziąć wszystkie środki doraźne, jakie tylko od niego zależą, a w szczególności zarządzić to wszystko, co może zaradzić brakowi, ułatwić przywóz z zagranicy przez zdjęcie zakazów, obniżenie ceł, taryf przewozowych na kolejach i utrudnić wywóz przez wydanie odpowiednich zakazów i dopilnowanie granicy. Tu niestety, napotyka Rząd na wielkie trudności z powodu bardzo długiej linji granicznej, a także z powodu obecności w państwie znacznego procentu ludności żyjącej wyłącznie z pośrednictwa, a niespojonej jeszcze mocno z Państwem Polskiem. Strzeżenie przeto granic staje się zagadnieniem, wymagającem nadzwyczajnej energji i nieustannej czujności. W tym względzie liczę na wybitne czynne współdziałanie Panów Wojewodów. Należy użyć w tym wypadku wszystkich środków, nie lekceważyć ciągłego odwoływania się do ludności, oraz wezwać Zarządy gmin granicznych, aby współdziałały energicznie z organami Rządu, przeznaczonemi do strzeżenia granicy, a Zarządy gmin wewnątrz Państwa, aby współdziałały z organami Rządu w ich akcji tępienia spekulacyjnego skupu artykułów pierwszych potrzeb.

Na brak towarów w obrocie wpływa niewątpliwie również umyślne magazynowanie tychże przez spekulantów. Wykrywanie takich składów i pociąganie winnych do odpowiedzialności może także częściowo zapobiedz drożyźnie. W ogólności proszę Pana Wojewodę o polecenie p. p. Starostom wykorzystywania dokładnego wszystkich tych uprawnień, jakie im daje Ustawa o zwalczaniu lichwy, zwłaszcza zawartych w przepisach art. 24 tej ustawy (umowy rzeźników, piekarzy itp.). Popieranie ruchu spożywczo-

spółdzielczego stanowi także jedną z dróg do uzdrowienia stosunków w dziedzinie wymiany, gdzie rządzi obecnie niepohamowana chęć zysku i spekulacji. Należy również zwrócić uwagę i przypilnować, aby czynniki samorządowe współdziałały więcej intensywnie z Komisjami badania cen.

L. $\frac{24650/XI}{599}$ ex 1921. Kraków, dn. 28 kwietnia 1922.

Zwalczanie drożyzny.

Okólnik.

Do wszystkich pp. Starostów Krakowskiego Okręgu Wojewódzkiego.

Udzielam do wiadomości i ścisłego zastosowania się.

P. P. Starostom powiatów granicznych zwracam szczególną uwagę na zwalczanie przemytnictwa środków spożywczych poza granice państwa i polecam zastosować przeciwko przemytnikom najsurowsze stojące im do dyspozycji środki.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Odpis

L. $\frac{27710|XI}{605}$ ex 1922. Kraków, dn. 28 kwietnia 1922.

Wywóz jaj za granicę.

Obwieszczenie.

Odnośnie do obwieszczeń z dnia 10 i 13 kwietnia L. $\frac{23847|XI}{519.}$ ex 1922 w sprawie wywozu artykułów żywności poza granice Państwa, w wykonaniu polecenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 25 kwietnia 1922 Nr. 2596|Pr. Województwo krakowskie ogłasza, że na zasadzie uchwały Rady Ministrów z dnia 24 kwietnia dozwolony jest także wywóz jaj w granicach kontyngentu majowego.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Wszystkim P. P. Starostom tut. Okręgu Wojewódzkiego oraz Panu Prezydentowi st. kr. m. Krakowa, w ślad tutejszego pisma z dnia 10 i 13 kwietnia b. r. L. $\frac{23847|XI}{519.}$ ex 1922, udzielam do wiadomości z poleceniem bezzwłocznego podania do publicznej wiadomości.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. $\frac{27611}{621}$ XI ex. 1922 Kraków, dn. 9 maja 1922.

Rejestracja bydła w pasie granicznym.

Do Pana Starosty w Chrzanowie, Oświęcimiu, Białej, Żywcu, Myślenicach, Nowym Targu, Nowym Sączu, Grybowie, Gorlicach, Jaśle.

Według art. 7 rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dn. 20 lipca 1920 r. w przedmiocie ochrony granic (Dz. U. R. P. Nr. 64 poz. 426) wszyscy właściciele lub posiadacze gruntów leżących w strefie nadgranicznej, mają zgłaszać do rejestracji posiadane przez nich konie, bydło i nierogaciznę, a na wprowadzenie nowej sztuki mają uzyskać zezwolenie odnośnego Starostwa.

Ponieważ przestrzeganie tego przepisu wpływa dodatnio na zwalczanie przemytnictwa bydła, koni i nierogacizny przypominam go PP. Starostom powiatów granicznych z poleceniem dopilnowania, by był ściśle wykonywany.

Przeciwko winnym przekroczenia powyższego rozporządzenia zastosowywać z całą surowością kary w niem przewidziane.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

L. $\frac{30716|XI}{662}$ ex 1922 Kraków, dn. 15 maja 1922.

W sprawie nielegalnego wywozu artykułów spożywczych.

Do

PP. Starostów w Chrzanowie, Oświęcimiu, Białej, Żywcu, Myślenicach, Nowym Targu, Nowym Sączu, Grybowie, Gorlicach, Jaśle.

W wykonaniu reskryptu Nadzwyczajnego komisarza do zwalczania drożyzny z dnia 8 maja b. r. L. 22/22 polecam ponownie Panu Staroście, aby z całą energją i bezwzględnością wystąpił przeciw osobom uprawiającym przemytnictwo zboża, mąki, bydła, mięsa i jaj.

Winnych należy pociągnąć do odpowiedzialności karnej po myśli art. 25 ustawy z dnia 2 lipca 1920 Nr. 67 Dz. U. Rz. P. o zwalczaniu lichwy wojennej.

Funkcjonarjusze państwowi dopuszczający się w tym kierunku wykroczeń, uchyleń lub zaniedbań, mają być natychmiast zawieszeni w urzędowaniu. Natomiast tych, którzy przyczynią się do schwycenia winnych Rząd nie omieszka odpowiednio wynagrodzić i imiona i nazwiska ich należy zaraz tu zgłaszać.

Jestem przekonany, że Pan Starosta oceniając należycie sytuację, w jakiej Państwo się znalazło wskutek wzrostu drożyzny, dołoży ze swej strony i w zakresie swej władzy wszelkich starań, aby po-

wstrzymać wywóz niezbędnych środków żywności.

Zarazem przypominam tutejsze okólniki wydane w tej sprawie a w szczególności z dn. 27 kwietnia b. r. L. $\frac{25379/XI}{599}$ ex. 1922, z dnia 28-go kwietnia b. r. L. $\frac{24650/XI}{559}$ ex. 1922 i z dnia 9-go maja b. r. L. $\frac{27611/XI}{621}$ ex 1922.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Umowy dzierżawne na gospodarstwa rybne.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych. *Odpis.*

Nr. 2068/WMPr. 1922.

Warszawa, dn. 17 marca 1922.

W sprawie schematu umowy dzierż. na gospodarstwa rybne.

Do
Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych przesyła w ostatecznej formie zaakceptowany przez Prokuratorję Generalną schemat umowy na dzierżawę gospodarstw rybnych stawowych i dzikich, celem zastosowania. Wszelkie nadesłane w międzyczasie projekty schematów rybnych, zostają niniejszem rozporządzeniem anulowane.

Za ministra: *Podpis.*
Dyrektor Departamentu.

Umowa dzierżawna.

Dnia . . . roku 19 . . w . . . . . . pomiędzy panem . . . . działającym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa na zasadzie delegacji z jednej strony, a pan . . . . zamieszkał . . w . . . . . a dla skutków umowy niniejszej prawne miejsce zamieszkania obierając . . w . . . . przy ulicy . . . . L . . . z drugiej strony, zawarta została umowa treści następującej:

Art. 1. W wyniku przetargu, odbytego w dniu . . . . . przed Komisją Przetargową . . . . Pan . . . . w imieniu Skarbu Państwa oddaje niniejszem w dzierżawę panu . . . . prawo rybołóstwa na wymienionym poniżej terenie wodnym w majątku państwowym . . . . położonym w gminie . . . . powiecie . . . . Teren dzierżawny stanowią: stawy (jeziora), zwane . . . . o powierzchni . . . . hektarów czyli . . . . morgów nowopolskich oraz grunty przyległe o powierzchni . . . . ha, czyli . . . . mg. nowopolskich w granicach . . . .

Dzierżawca korzysta z gruntów rolnych na mocy osobnej umowy, ze znajdujących się na miejscu urządzeń gospodarstwa rybnego i wszelkich budynków, tudzież z rosnących w wodzie i na wybrzeżach traw, sitowia, trzciny i wikliny na mocy niniejszej umowy bez osobnej dopłaty. Szczegółowy opis przedmiotu dzierżawy dołączony do niniejszej umowy; w opisie tym oznaczony został również poziom wód, którego nie wolno dzierżawcy przekraczać.

Przy wyjściu z dzierżawy, czy to wskutek upływu terminu, czy też przed terminem, dzierżawca obowiązuje się oddać przedmiot dzierżawy według załączonego opisu, wraz ze wszystkiem, co w czasie dzierżawy przybędzie, w stanie dobrym i umożliwiającym dalsze prowadzenie prawidłowego gospodarstwa.

Art. 2. Czas trwania dzierżawy określa się na lat . . . . . . a mianowicie od dnia . . . . do dnia . . . . Z upływem tego terminu, dzierżawa ustanie sama przez się, bez wypowiedzenia i milcząco przedłużoną być nie może.

Art. 3. Tytułem czynszu dzierżawnego, dzierżawca obowiązuje się płacić rocznie w 2-ch ratach półrocznych zgóry, mianowicie w dniu . . . . . i w dniu . . . . do Powiatowej Kasy Skarbowej w . . . . gotowizną, w walucie prawny obieg w państwie mającej i przyjmowanej w kasach państwowych za podatki, wartość . . . . . . kilogramów karpia kupieckiego (ze stawów) względnie wartość . . . . . . kilogramów szczupaka (z jezior), z każdego hektara powierzchni wodnej, czyli po . . . . funtów karpia kupieckiego, względnie po . . . . . funtów szczupaka z każdego morga, co z ogólnej powierzchni wodnej . . . . ha, czyli . . . . . . mg. nowopolskich, wskazanej w art. 1-ym, czyni . . . . kilogramów, czyli . . . . . . funtów rocznie.

Jako wartość jednego kilograma lub jednego funta karpia kupieckiego, względnie szczupaka, przyjmuje się siedmdziesiąt (70%) procent ceny hurtowej średniej płaconej w roku dzierżawnym w grudniu, loco Warszawa, przez Związek Producentów Ryb. Przerachowania czynszu na gotówkę dokonywa Urząd Wojewódzki. Raty, przypadające przed ustaleniem cen grudniowych danego roku dzierżawnego będą obliczane podług cen grudniowych roku poprzedniego. Po ustaleniu cen grudniowych bieżącego roku dzierżawnego dokonane będzie obliczenie dodatkowe, na skutek którego bądź dzierżawca dopłaci różnicę, bądź odwrotnie dzierżawcy będzie zwrócona suma nadpłacona. Urząd Wojewódzki przynajmniej na dwa tygodnie przed terminem płatności każdej raty czynszu dzierżawnego wysyła do dzierżawcy piśmienne zawiadomienie o przypadającej do zapłaty sumie i o przyjętej za jej podstawę cenie jednostkowej. Tak samo komunikowane być winno dzierżawcy obliczenie do-

datkowe, bądź jednocześnie z wezwaniem o ratę za drugie półrocze, bądź później osobno, jeżeli mianowicie ceny grudniowe bieżącego roku dzierżawnego jeszcze nie mogą być wiadome, przyczem w tym wypadku należy w zawiadomieniu wyznaczyć termin zapłaty.

Podanie przez dzierżawcę skargi na decyzję Urzędu Wojewódzkiego co do wysokości czynszu lub dopłaty dodatkowej nie zwalnia go od obowiązku zapłacenia w terminie należności.

Kwity z opłaty rat czynszu dzierżawnego dzierżawca winien niezwłocznie okazywać starostwu w . . . .

Art. 4. Oprócz ceny dzierżawnej dzierżawca obowiązuje się przez cały czas trwania dzierżawy we właściwych terminach i do właściwych kas wpłacić wszelkie podatki i należności, zarówno obecnie istniejące, jak i te, które w przyszłości mogą być ustanowione, wykonywać powinności w naturze, jak to: podwody, szarwarki, stójki, dostawy przymusowe, rekwizycje i wogóle ponosić wszelkie ciężary do dzierżawionej posiadłości przywiązane; również podatki i opłaty od przedsiębiorstw obciążają dzierżawcę.

Art. 5 Dzierżawca obowiązuje się przez cały czas trwania umowy niniejszej na własny koszt ubezpieczać od ognia na imię Skarbu państwa w rządowej instytucji ubezpieczeń, lub w towarzystwie ubezpieczeniowem przez Urząd Wojewódzki wskazanem wszelkie budynki w cenie odpowiadającej ich całkowitej wartości według najwyższych norm szacunkowych, ustanowionych przez rządową instytucję ubezpieczeń lub przez towarzystwo ubezpieczeniowe, według wskazówek Urzędu Wojewódzkiego, obowiązujących w dacie wnoszenia składki ubezpieczeniowej i w tym celu — w razie podwyższenia norm — odpowiednio przeszacowywać budynki. Dzierżawca obowiązany jest również ubezpieczać od ognia własne inwentarze, ruchomości i krescencje.

Składki ubezpieczeniowe winny być we właściwym czasie przez dzierżawcę opłacane, a dowody ubezpieczeniowe (police i kwity) niezwłocznie składane lub, o ile dotyczą się własności samego dzierżawcy, okazywane właściwemu staroście. W razie pożaru budynków wynagrodzenie ubezpieczeniowe otrzymuje Skarb Państwa. W razie pożaru krescencji lub inwentarzy dzierżawcy wynagrodzenie otrzymuje dzierżawca. Budynki zniszczone lub uszkodzone przez ogień, a uznane przez . . . . . . Urząd Wojewódzki za niezbędne do prowadzenia gospodarstwa, winny być najdalej w ciągu roku od daty pożaru odbudowane staraniem dzierżawcy na koszt Państwa. Odbudowa będzie dokonana pod kontrolą starostwa w . . . . według planów i kosztorysów przez . . . . Urząd Wojewódzki zatwierdzonych i z materjałów przez Urząd Woj. wskazanych. Rzeczywiste koszty budowy przez dzierżawcę wyłożone w granicach zatwierdzonego kosztorysu, będą mu przez Skarb Państwa zwrócone.

Materjały budowlane dzierżawca obowiązany jest na swój koszt zwieść na miejsce budowy, jednakże z odległości nie większej niż . . . . . . Gdyby instytucja ubezpieczeniowa odmówiła wypłaty wynagrodzenia z powodu, iż pożar wynikł z winy dzierżawcy lub osób, za które on jest odpowiedzialny, odbudowa nastąpi na koszt dzierżawcy. Wynagrodzenie ubezpieczeniowe, otrzymane za spalone inwentarze, stanowiące własność dzierżawcy, jako też wynagrodzenie za paszę i nasiona, winny być użyte na zakup takich samych przedmiotów, jak spalone, lub za zgodą Urz. Woj. innych w gospodarstwie potrzebnych.

Art. 6. Dzierżawca obowiązany jest czuwać nad całością przedmiotu dzierżawy, a o każdem zakłóceniu posiadania, czy to co do granic, czy pod innym względem zawiadamiać niezwłocznie Starostwo w . . . . przedsiębiorąc jednocześnie właściwe kroki prawne, a to pod odpowiedzialnością za szkody i straty z zaniedbania tego obowiązku wyniknąć mogące.

Art. 7. Dzierżawca obowiązany jest utrzymywać cały przedmiot dzierżawy w dobrym stanie użytkowym, umożliwiającym dalszą gospodarkę prawidłową. Winien dokonywać własnym kosztem i staraniem napraw zachowawczych budynków, mostów, rowów, dróg, miedz, znaków granicznych oraz urządzeń gospodarstwa rybnego, jak to: mnichów, śluz, grobli, rowów doprowadzających i odprowadzających, przepustów i t. p. o potrzebie zaś napraw głównych niezwłocznie zawiadamiać Urząd Wojewódzki w . . . . Drzewa na dzierżawionym obszarze dzierżawca winien utrzymywać w porządku, na miejsce uschniętych pozasadzać nowe tego samego gatunku. Za wszystko, czegoby przy ustaniu dzierżawy brakowało, co byłoby uszkodzone lub zniszczone, dzierżawca będzie obowiązany zapłacić według rzeczywistej wartości w dniu wyjścia z dzierżawy.

Art. 8. Dzierżawca dla użytku własnego na potrzeby gospodarcze może korzystać z piasku, gliny, żwiru, kamieni i mułu.

Art. 9. Dzierżawca ma prawo otrzymywać z lasów państwowych, według cen w danem Nadleśnictwie obowiązujących, drzewo niezbędne na drobny remont budynków, ogrodzeń, mnichów, i t. p. urządzeń gospodarstwa rybnego, w ilościach przez Urz. Woj. w . . . . przyznanych, o ile Nadleśnictwo rozporządza w chwili zapotrzebowania materjałem drzewnym na sprzedaż. Zwózka obciąża dzierżawcę. Brak odpowiedniego materjału w lesie państwowym nie zwalnia dzierżawcę od obowiązku dokonania w właściwym czasie remontu zachowawczego budynków i ogrodzeń.

Art. 10. Bez piśmiennego zezwolenia Urzędu

Wojewódzkiego w . . . . nie wolno dzierżawczy stawiać nowych budynków oraz dokonywać gruntownej przebudowy lub rozbiórki budynków istniejących. Budynki nowe lub przebudowane stanowią własność Państwa bez żadnego odszkodowania na rzecz dzierżawcy i winny być przez niego ubezpieczone od ognia stosownie do art. 5 umowy niniejszej.

Art. 11. Dzierżawcy wolno jest dokonywać ulepszeń w gospodarstwie rybnem na swój własny koszt lecz za każdorazowem zezwoleniem Urz. Woj. Za ulepszenie trwałe, sięgające poza okres dzierżawy, dzierżawca może otrzymać zwrot kosztów poniesionych tylko wtedy, jeżeli były one dokonane za zgodą Urz. Woj. i przeprowadzone pod jego kontrolą i jeżeli warunki ulepszeń i wysokość odszkodowania były zgóry omówione na piśmie.

Art. 12. Dzierżawca winien stosować się ściśle do przepisów prawnych, obowiązujących w przedmiocie korzystania z odpływu i dopływu wody, oraz przestrzegać poziomu wód, określonego w opisie dołączonym do niniejszego kontraktu (art. 1). Dzierżawca odpowiada za pretensje, wynikłe z powodu zatopienia gruntów cudzych wyżej położonych.

Art. 13. Dzierżawca obowiązuje się przestrzegać ogólnych zasad prawidłowego gospodarstwa rybnego oraz stosować się ściśle do ustaw i rozporządzeń w przedmiocie rybołóstwa, zarówno obecnie obowiązujących, jak i tych, które wydane być mogą w czasie trwania dzierżawy.

Dzierżawca już teraz poddaje się następującym ścieśnieniom co do czasu połowu, co do przyrządów rybackich, co do sposobów połowu i co do minimalnych wymiarów ryb.

Dzierżawcy nie wolno używać do połowu sieci i innych przyrządów rybackich, w których oka w stanie mokrym na jednym boku od węzła do węzła wynoszą mniej niż 25 m/m, wyjątkowo dla połowu stynki, uklejki, kiełbi, jazgaży zezwala się używanie na odpowiednich toniach, gdzie te gatunki się znajdują, sieci i innych przyrządów rybackich gęstszych, w których oka mierzą na jednym boku od węzła nie mniej niż 9m/m; zezwolenie to wydaje się pod warunkiem, że ilość zarybku z gatunków chronionych nie będzie przewyższać 2% ogólnego połowu.

Żywe schwytane ryby, nie dosięgające przepisanych wymiarów minimalnych, oraz ryby, schwytane w okresie ochronnym, należy natychmiast po złowieniu wpuścić napowrót do wody. Ryby złowione przypadkowo w czasie ochronnym lub niedosięgające przepisanej miary minimalnej, które usnęły lub zostały silnie uszkodzone przed wyjęciem ich z sieci, dzierżawca obowiązany jest oddać bez wynagrodzenia za pokwitowaniem funkcjonarjuszowi, wykonywającemu z ramienia władz nadzór nad połowami.

Dla niżej podanych gatunków ryb, jak również i dla raków, ustanawia się następujące okresy ochronne, podczas których żadnego z tych gatunków poławiać ani sprzedawać nie wolno.

dla łososia i troci	od	16|IX	do	31|XII
„ siei	„	1|XI	„	31|XII
„ sielawy	„	1|XI	„	31|XII
„ pstrągów	„	16|IX	„	31|XII
„ lipieni	„	16|III	„	15|V
„ jazi	„	16|V	do	30|VI
„ karpi	„	1|V	„	15|VI
„ leszczy	„	1|V	„	10|VI
„ brzan	„	16|V	„	30|VI
„ sandaczy	„	1|IV	„	31|V
„ cyrt	„	16|V	„	30|VI
„ świnek	„	1|IV	„	15|V
„ raków samców	„	1|X	„	31|III
„ raków samic	„	1|X	„	31|VII

Nie wolno łowić ani sprzedawać ryb i raków, których długość liczona od początku głowy do końca pletwy ogonowej wynosi w centymetrach mniej niż wskazane poniżej liczby:

łososia i troci		30	cent.	długości
siei		30	„	„
sielawy	poniżej	15	„	„
lipienia	„	20	„	„
pstrąga	„	20	„	„
bolenia	„	40	„	„
jazia	„	25	„	„
brzany	„	25	„	„
brzanki	„	16	„	„
leszcza	„	25	„	„
klonka	„	20	„	„
świnki	„	20	„	„
węgorza	„	40	„	„
cyrty	„	20	„	„
płotki i krasnopiórki		15	„	„
sandacza	„	35	„	„
okonia	„	15	„	„
raka	„	10	„	„

Ministerstwo Rolnictwa zastrzega sobie prawo wprowadzania podczas trwania kontraktu zmian i uzupełnień w powyższych przepisach ochronnych.

Art. 14. Dzierżawca nie ma prawa polowania na dzierżawionym terenie, służy mu jedynie prawo tępienia zwierząt w dzikim stanie żyjących, a dla rybołóstwa szkodliwych, lecz pod warunkiem nieużywania ani broni palnej, ani trucizn. Dzierżawca obowiązany jest strzec, aby nikt bezprawnie z polowania nie korzystał i o każdym nadużyciu zawiadamiać niezwłocznie starostwo w . . . . Gdyby prawo polowania miało być oddane w dzierżawę osobie trzeciej, dzierżawcy służy pierwszeństwo do otrzymania go przed innemi osobami przy równych warunkach.

Art. 15. Wszelkie wypadki losowe, zwyczajne i nadzwyczajne, przewidziane i nieprzewidziane, tylko dzierżawcę dotykać będą i dzierżawca, w razie do-

znania jakiejkolwiek klęski, nie będzie mógł rościć do Państwa, jako właściciela majątku, żadnej pretensji, ani domagać się darowania lub jakiegokolwiek zmniejszenia ceny dzierżawnej, albo rozłożenia jej na raty, ryzyko bowiem, jakie w tym wypadku bierze na siebie dzierżawca, uwzględnione było przy ustanowieniu ceny dzierżawnej.

Art. 16. Urzędowi Wojewódzkiemu w . . . . i starostwom w . . . . służy prawo kontroli czynności dzierżawcy w każdym czasie za pomocą swoich urzędników i prawo oględzin przedmiotu dzierżawy, przyczem dzierżawca obowiązany jest dostarczyć środków lokomocji na miejsce ze stacji lub z sąsiedniego majątku państwowego i z powrotem, oraz udzielać lokalu dla zamieszkania kontrolujących przedmiot dzierżawy urzędników.

Art. 17. Urząd Wojewódzki ma prawo wykonywać w czasie ostatniego roku trwania kontraktu roboty wstępne w celu przygotowania przedmiotu dzierżawy do potrzeb przyszłego użytkowania, jak to wzniesienie nowych budynków, remont już istniejących, sypanie grobli, przeprowadzanie meljoracji, upraw polowych i t. p.

Art. 18. Przed upływem terminu umowy niniejszej dzierżawca obowiązany jest przygotować przedmiot dzierżawy do oddania osobie przez Urząd Wojewódzki delegowanej, w ten sposób aby w dniu . . . . przedmiot ten mógł być przejęty przez Państwo, względnie przez nowego dzierżawcę, w stanie odpowiadającym warunkom art. 1-ego.

Art. 19. Przy oddaniu dzierżawy, dzierżawca obowiązany jest pozostawić bezpłatnie:

1) . . . . kop zarybku karpia szlachetnego wagi przeciętnej 2 klg (5 funtów) kopa,

2) . . . . kop dwuletnich kroczków karpia szlachetnego wagi przeciętnej 300 gramów (trzy czwarte funta) sztuka,

3) . . . . składów tarlaków karpia szlachetnego wagi nie mniej niż cztery klg (9·77 funtów), a nie więcej niż 6 klg. 400 gramów (15·63 funt.) sztuka. Za skład uważa się komplet składający się z 1 ikrzaka i 2 mleczaków, (4) . . . .

Art. 20. Bez piśmiennego zezwolenia Wojewody w zakresie jego kompetencji, względnie M. R. i D. P., nie wolno dzierżawcy odstępować w całości lub częściowo praw swych do niniejszej dzierżawy, ani poddzierżawiać w całości lub częściowo przedmiotu dzierżawy a to pod groźbą natychmiastowego rozwiązania niniejszej umowy, unieważnienia zawartych przez dzierżawcę umów cesji i poddzierżawy, oraz zapłacenia na rzecz Skarbu Państwa, tytułem kary umownej, za niezastosowanie się do powyższego zakazu, sumy równej rocznemu czynszowi dzierżawnemu.

Art. 21. Przed podpisaniem umowy niniejszej dzierżawca wniósł do depozytu Skarbu Państwa do Kasy . . . . sumę . . . . mk. . . . . w gotowiźnie (papiery państwowe) . . . . . . na sumę nominalną marek . . . . dał zabezpieczenie hypoteczne na imię Skarbu Państwa na . . . . do wysokości sumy mk. . . . . tytułem kaucji.

Kaucja ta stanowić będzie zabezpieczenie wszelkich należności z umowy niniejszej, lub z powodu uchybienia jej warunkom przypadać Państwu mogących. Kaucja powyższa zwrócona będzie dzierżawcy na mocy zaświadczenia Urzędu Wojewódzkiego w . . . . (Powyższe zabezpieczenie hypoteczne będzie wykreślone z wykazu hypotecznego na mocy zaświadczenia Urzędu Wojewódzkiego w . . . .) po oddaniu przedmiotu dzierżawy w zupełnym porządku i po uregulowaniu przez strony wzajemnych rachunków, co winno być stwierdzone protokółem, sporządzonym przez Urząd Wojewódzki przy udziale dzierżawcy, lub bez udziału dzierżawcy, gdyby nie stawił się na wezwanie doręczone mu w obranem prawnem miejscu zamieszkania. Kupony od papierów procentowych państwowych, stanowiących kaucję, dzierżawca będzie miał prawo odbierać sam w terminach ich płatności bez szczególnego upoważnienia ze strony Urzędu Wojewódzkiego. Od kaucji złożonej w gotowiźnie, dzierżawca procentu otrzymywać nie będzie. Gdyby z jakichkolwiek przyczyn kaucja uległa zmniejszeniu (zabezpieczenie hypoteczne uległo pogorszeniu), dzierżawca obowiązany będzie niezwłocznie, na żądanie Urzędu Wojewódzkiego uzupełnić ją (dostarczyć dodatkowe zabezpieczenia) do wysokości w niniejszym artykule określonej. Gdyby kaucja nie starczyła na pokrycie pretensji Skarbu z tej umowy wynikłych, dochodzenie zwrócone będzie do wszelkiego innego majątku dzierżawcy.

Art. 22. W razie niedotrzymania przez dzierżawcę któregokolwiek z warunków niniejszej umowy, umowa ulegnie rozwiązaniu z jego winy bez potrzeby wzywania i stawiania w zwłoce. W tym wypadku, na piśmienne żądanie Urzędu Wojewódzkiego, dzierżawca winien będzie najdalej, w ciągu dni 14-tu, usunąć się z przedmiotu dzierżawy, gdyby zaś tego nie uskutecznił, zapłaci za każdy dzień zwłoki w opuszczeniu przedmiotu dzierżawy po . . . . mk. Oprócz tego dzierżawcę obowiązywać będzie wynagrodzenie szkód i strat, spowodowanych niewykonaniem warunków, ewentualnie zapłacenie kar, zastrzeżonych w poszczególnych artykułach umowy niniejszej.

Art. 23. W razie śmierci dzierżawcy, Urzędowi Wojewódzkiemu przysługuje prawo natychmiastowego ustanowienia dozoru nad przedmiotem dzierżawy do czasu odebrania przez spadkobierców zmarłego, oraz zatwierdzenia przez Urząd Wojewódzki fachowca, któryby, w imieniu ogółu spadkobierców, objął prowadzenie przedmiotu dzierżawy. Gdyby spadkobiercy nie wykonali powyższego warunku w ciągu terminów

prawem przepisanych dla spisania inwentarza, oraz przyjęcia lub zrzeczenia się spadku (art. 795 Kod. Cyw.) Skarb Państwa będzie miał prawo żądać rozwiązania umowy z ich winy.

Art. 24. P. . . . . , oświadcza że przedmiot niniejszej dzierżawy jest mu dokładnie znany, w szczególności zaś przekonał się na miejscu o przestrzeni i granicach, stanie budynków, jak również urządzeń gospodarstwa rybnego, na tem poprzestaje i z tego tytułu jako też z tytułu praw do połowu ryb i korzystania z wody, jakie służą włościanom i są mu również znane, nie zachowuje żadnych pretensji do Skarbu Państwa.

Art. 25. Strony kontraktujące zgadzają się, aby wszelkie spory, jakie na tle umowy niniejszej wyniknąć by mogły, były rozstrzygane przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

Art. 26. Wszelkie koszty i opłaty, z nin jszym kontraktem związane, ponosi dzierżawca.

Art. 27. Kontrakt niniejszy sporządzony w 2-ch jednobrzmiących egrzemplarzach, z których jeden, opłacony stemplem w sumie . . . . mk. pozostaje w zachowaniu Urzędu Wojewódzkiego . . . . a drugi, opłacony stemplem w sumie mk w . . . . otrzymał dzierżawca.

Art. 28. Umowa niniejsza obowiązuje strony od chwili jej podpisania.

Województwo Krakowskie.

L. $\frac{18619/VII}{3122}$ ex 1922. Kraków, dn. 5 maja 1922.

Wszystkim Starostwom w Województwie krakowskiem i Magistratowi król. stoł. miasta Krakowa

udziela się do wiadomości w ślad za tut. rozp. z dn. 21 lutego 1922 L. 10730/1801/VII/1.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Odbudowa.

Ministerstwo Robót Publicznych
Generalna Dyrekcja Odbudowy.

Odpis.

Nr. 3225/Od. Warszawa, dn. 19 kwietnia 1922.

Okólnik Nr. 35.

Do
wszystkich Okręgowych Dyrekcji Odbudowy.

Wobec coraz częstszych zapytań O. D. O. jak należy uregulować stosunek Pow. Biur. Odbudow. do Komisji Zapomogowej tych powiatów, w których Biura Odbudowy zostały zwinięte i jak należy prowadzić akcję odbudowy w tych powiatach M. R. P. Gen. Dyr. Odbudowy wyjaśnia co następuje:

1) Jeżeli w powiatach, w których Biura Odbudowy zostały zwinięte, pozostała jeszcze większa część budynków do odbudowy, to sprawy odbudowy takich powiatów poruczyć należy jednemu z referentów, który dojeżdżając w pewnych stałych terminach przez podanie dnia i godziny do poszczególnych gmin, urzędując w urzędzie gminnym lub innym odpowiednim lokalu, będzie przyjmował i badał zgłoszenia poszkodowanych na miejscu i ewentualnie wydawał asygnaty na materjały budowlane w myśl uchwał dotyczącej Komisji Zapomogowej.

2) O ileby wyjazdy takie były utrudnione i połączone z większymi kosztami, może wyjątkowo referent zamieszkać stale w dotyczącym powiecie już to w siedzibie powiatu już to w innej miejscowości w sąsiedztwie najbardziej zniszczonych okolic, z tem jednak zastrzeżeniem, że nie prowadzi on żadnego biura, któreby wymagało osobnego lokalu biurowego, służby i pomocniczego personalu urzędującego, a we wszystkiem podlega Kierownikowi Pow. Biura Odbudowy, do którego przynależy i pozostaje z nim w ścisłym kontakcie.

3) Co do pow. Kom. Zapom. to w myśl obowiązujących ustaw, komisje te istnieją mimo zwinięcia Biura Odbudowy w dotyczącym powiecie. Dla załatwienia spraw Kom. Zapom. nie można tworzyć nowych biur i przyjmować do tego celu sił urzędniczych.

4) Wnoszone do Starostwa podania poszkodowanych odstępuje Starostwo w krótkiej drodze dotyczącemu P. B. O. do którego powiat został przyłączony, względnie przydzielonemu referentowi. Powiatowe Biuro Odbudowy po zbadaniu sprawy i uzupełnieniu potrzebnemi datami bądź to samo przez delegowanego referenta, bądź przez referenta w obcym powiecie stale urzędującego przedstawia sprawy te sumarycznie co pewien okres czasu na posiedzeniu Kom. Zapomogowej celem powzięcia uchwały.

5) Zauważa się przytem, że w powiatach, w których tylko bardzo nieznaczna ilość zniszczonych budynków pozostała do odbudowy, należałoby pomoc tę jak najrychlej udzielić, likwidując temsamem samoczynnie całą akcję odbudowy w danym powiecie. Tak samo w powiatach, w których odbudowa wykazuje znaczne postępy, należy w myśl powyższych wskazówek zwijać istniejące P. B. O. przedstawiając tu odnośne wnioski.

6) Zaznacza się wreszcie, że wszystkie wskutek powyższych zarządzeń wydatki administracyjne muszą znaleść pokrycie w przyznanych kredytach jak i wogóle całą akcję pomocy udzielić się mającą poszkodowanym, oprzeć należy na z góry ułożonym planie zgodnie z wyznaczonymi funduszami.

Za ministra: *Stanisław Kruk*
prezes Gen. Dyr. Odbudow.

L. $\frac{29999|III}{5033}$ Kraków, dn. 15 maja 1922.

Wszystkim Panom Kierownikom Starostw Województwa krakowskiego

do wiadmości z tem, że w tych powiatach, gdzie nie ma organów odbudowy, muszą Starostwa z konieczności, o ile chcą przyjść z pomocą nieodbudowanej dotąd ludności, załatwiać sprawy połączone z czynnościami Pow. Komisji Zapomogowej własnemi siłami.

Na podstawie rozporządzenia Ministerstwa Robót Publicznych z 10 kwietnia 1922, Nr. 3204 i Okręgowej Dyrekcji Odbudowy we Lwowie z dnia 24/IV 1922, L. 4565 powiaty: krakowski, wielicki, podgórski i limanowski zostają z dniem 30 czerwca br. przydzielone do powiatowego biura Odbudowy w Tarnowie.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Ceny drzewa budulcowego.

L. $\frac{31237}{5371}$ ex 1922. Kraków, dnia 15 maja 1922.

Do
Wszystkich Panów Starostów
Województwa krakowskiego.

Na zasadzie § 1 rozporządzenia Ministerstwa robót publicznych z dnia 2 stycznia 1922 Dz. U. R. P. Nr. 10 ustanawiam następujące ceny za 1 m³ drzewa budulcowego na pniu zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy w okręgu tutejszego Województa.

na miesiąc	Sosna Świerk Jodła — Klasa grubości wedle średnicy mierności w połowie długości — do 20 ctm.	21—30	31—40	41 i wyż.	Uwaga
	cena w Mk.				
Styczeń	1.620	2.300	2.610	3.050	na pniu
Luty	1.620	2.300	2.610	3.050	dtto
Marzec	2.160	2.760	3.190	3.800	dtto
Kwiecień	2.700	3.220	3.770	4.560	dtto
Maj	3.060	3.680	4.350	5.320	dtto

Okręg Województwa dzielę na dwie grupy, do pierwszej należą powiaty Kraków i Chrzanów, do II-giej reszta powiatów.

Ceny ustanowione za materjał budulcowy uwidocznione w powyższej tabeli stosować należy przy obliczaniu wartości drzewa wydawanego w lasach należących do II-giej grupy, oddalonych najwyżej 5 km. od stacji kolejowej.

Przy obliczaniu wartości drzewa budulcowego w lasach powyższej grupy, oddalonych od stacji kolejowej o 5 do 10 km. stosować należy ceny powyższe z 10% zniżką, przy odległości 10—20 km. z 20% przy odległości 20—30 km. z 30% zniżką.

Ceny drzewa budulcowego dla powiatu Kraków i Chrzanów ustanawiam o 10% wyższe od cen dla grupy II przepisanych.

Polecam Panom Starostom, ażeby treść tego obwieszczenia podali bezzwłocznie do wiadomości wszystkich interesowanych z pouczeniem, że przeciwko ustanowionym cenom przysługuje im prawo odwołania się do Ministerstwa robót publicznych w ciągu dni 14, licząc od dnia ogłoszenia tego rozporządzenia w dzienniku urzędowym Województwa.

Wojewoda: *Dr. Gałecki* w. r.

Mianowania i przeniesienia.

Wojewoda krakowski posunął komisarzy powiatowych Tomasza Malickiego, Dra Józefa Bieniasza, Dra Konstantego Pawika, Mieczysława Soleckiego, Jana Milanicza, Dra Czesława Górnego i Kazimierza Wyrzykowskiego do VIII stopnia służbowego; koncypistę Namiestnictwa Władysława Leszkę do IX st. sł.;

dopuścił Stanisława Noska do służby przygotowawczej administracyjno-politycznej przy Województwie krakowskiem;

posunął rewidenta rachunkowego Wojciecha Cientaka do VIII st. sł.; oficjałów rachunkowych Stanisława Fleka, Romualda Wagnera i Jana Widełkę do IX st. sł.; asystenta rachunkowego Mikołaja Lipkę do X st. sł.; praktykanta rachunkowego Aleksandra Wilusza do X st. sł.; sekretarza powiatowego Gustawa Pawlikowskiego do VIII st. służb.; sekretarzy powiatowych Stanisława Nowaka i Tomasza Wnękowicza do IX st. sł.; oficjała kancelaryjnego Karola Holochera do IX st. sł.

Wojewoda krakowski zwolnił sekretarza b. Namiestnictwa Tomasza Malickiego z administracji politycznej Województwa krakowskiego celem przejścia do służby w Kuratorjum Okręgu Szkolnego Pomorskiego;

przeniósł lekarza powiatowego Dra Adama Petersa z Krakowa do Brzeska i przydzielił do służby w tamtejszem Starostwie; sekretarzy powiatowych Wincentego Gołogórskiego z Oświęcimia do Krakowa a Jana Lewickiego z Mielca do Oświęcimia, przydzielając pierwszego do służby w Starostwie krakowskiem, zaś drugiego do służby w Starostwie w Oświęcimiu.

OGŁOSZENIA.

Koncesja na aptekę.

Województwo krakowskie nadało prawomocnie Mrowi farm. Ignacemu Reichowi koncesję na samoistne prowadzenie apteki publicznej w Tarnowie przy ul. Lwowskiej l. 2 nabytej od spadkobierców Leona Frauenglasa.

Zaprzysiężenie inżyniera.

Inż. Jerzy Struszkiewicz, rządowo upoważniony inżynier architektury i budownictwa lądowego, złożył dnia 27 kwietnia 1922 r. przepisaną przysięgę.

Zgubione dokumenty wojskowe.

Józef Stanisz, ur. w r. 1901, syn Jana i Marji z Sowlin, zgubił zaświadczenie demobilizacyjne, które się unieważnia.

Starostwo w Limanowej.

Józef Tomera ur. w r. 1887, syn Jana i Marji z Chyżówek zgubił kartę powołania, którą się unieważnia.

Starostwo w Limanowej.

Franciszek Dziedzic ur. w r. 1899 syn Bartłomieja i Rozalii z Męciny, zgubił kartę powołania, któıą się unieważnia.

Starostwo w Limanowej.

Antoni Dyrek ur. w r. 1895, syn Jana i Anny z Jastrzębia, zgubił tymczasowe zaświadczenie demobilizacyjne, które się unieważnia.

Starostwo w Limanowej.

Walerjan Joniec ur. w r. 1902 syn Walentego i Franciszki z Limanowej, zgubił kartę odroczenia, którą się unieważnia.

Starostwo w Limanowej.

Wojciech Stokłosa, urodz. w r. 1899, syn Jana i Agnieszki z Dobrej, zgubił kartę powołania, którą się unieważnia.

Starostwo w Limanowej.

Jan Mrazek, ur. w r. 1896, syn Juliana i Barbary z Limanowej, zgubił zaświadczenie demobilizacyjne, które się unieważnia.

Starostwo w Limanowej.